

Ocsenás Péter Bence

LAPOS KAVICS

Felkap egy kavicsot, a Tiszába dobja. Szereti összeszedni a gondolatait, mielőtt belefog. Nem könnyű szakma, folyamatos éberség, kevés alvás, halottak. Rágyújt. A túlpartot nézi, a napfelkeltét a gyár mögött. Két hónapja vált el a feleségétől. A közös ügyek során alig szóltak egymáshoz, egy hete megkérte a hadnagyot, hadd dolgozzon egyedül. A hadnagy pár pillanatig a tollát kattintgatta, aztán legyintett, a szekrényből vodkát vett elő. Túl kicsi ez a rohadt falu!

Hangokat hall a háta mögött, megfordul. Egy lány áll mögötte, szandál, zokni, kócos haj. A fiú miatt jött? Bodor felkap egy kavicsot. Tudod, hogyan kell kacsázni? A lány végigméri, kikapja a kezéből, a Tiszába dobja. Nem kacsázik. Bodor elmosolyodik. Sokat kell gyakorolni! Megmutassam? A lány bólint, leül mellé. Bodor újabb kavicsot dob el, hármat pattan, elsüllyed. A lány a vizet nézi. Mi a titka? Bodor elnyomja a cigit. Mit tudsz a fodrász fiáról? A lány felpattan. Utáltam, folyton csúfolt, azt mondta, hogy túl kövér vagyok és soha nem lesz férjem! Bodor a lány kipirosodott arcát nézi.

A fodrász sütivel halmozza el, másodszer kérdezi, kér-e kávé. Mintha a kedvességén múlna, hogy megtalálja. Három nap telt el, tulajdonképpen már lehet készülni a temetésre. Elfogadja a kávé, a fodrász felélénkül, kiviharzik a konyhába. A sárga tapétát nézi. Próbált leszokni a kávéról, de csak pár napig bírta. Van, amikor ötöt is megiszik, lefekvéskor jut eszébe, egész nap nem evett semmit. Visszajön a fodrász, lerakja a kávé, feszülten mered a pohárra. Bodor beleiszik, elismerően bólint. A fodrász jólesően felsóhajt. Megtalálja, igaz?

A Casablanca sörözőben ebédel. Tojásos nokedli, kevés szalonna. A pult mögül szól a Retro rádió, a sarokban festékes ruhájú férfiak, a nyitott ajtón besüt a nap. A kocsmáros egy poharat törölget, Bodort nézi. Van valami fejlemény? Bodor szalonnát szúr a villájára, nem válaszol. A kocsmáros sört csapol, Bodor mellé lép. Nekem igazán elmondhatja! Igya csak meg, váljék egészségére! A sarokban az asztalra csap az egyik férfi. Nehogy még kényeztesse is! Lehet egy gyilkos mászkál odakint, ez meg itt zabál! A férfi társa legyint. Honnan tudjuk,

hogy tényleg történt valami? Ismerem azt a gyereket, csak egy kis figyelmet szeretne! Egymás szavába vágnak, a kocsmáros próbálja nyugtatni őket. Bodor feláll, a két férfi elhallgat. Megköszöni az ebédet, kimegy a kocsmából.

A Tisza az egyik oldalon, elsuhanó házak a másikon. A falu Facebook csoportjában egymás után kerülnek ki a posztok, egyesek szerint a gyerek majd megunja, magától visszajön, a polgármester szerint a városba szökött, az iskolaigazgató ráírt Messengeren Bodorra, a szülőket hibáztatta. Leparkol az út szélén, kinyitja az ajtót, hátradől. Nem emlékszik, miért lett rendőr. Szüleinek semmi köze nem volt a rendszethez, apja mérnök, anyja titkár volt. A hadnagy azt mesélte, őt a pénz és a korai nyugdíj győzte meg. Bodor érzi a meleg levegőt, lehunyja a szemét. Pár perc, elnyomja az álom.

Leülne, de az öregasszony nem kínál neki ülőhelyet. A tévé előtt eszik, foci, Paks-Kecskemét. Az eltűnt kisfiú a szomszédban lakott, de mintha most hallana róla először. Hirtelen elordítja magát, az ajtóban megjelenik a parton látott lány. Meglátja Bodort, megtorpan, lesüti a szemét. Gyere, egyél, mondja az öregasszony. Nem vagyok éhes, suttogja a lány. Az öregasszony elfordul a tévétől. Ha akarsz valamit mondani, nézz a szemembe! A lány az asztalhoz lép, szóra nyitja a száját, de az öregasszony pofon vágja. Azt mondtam, eszel! Bodor megköszörüli a torkát, az öregasszony ránéz. Van még kérdése, vagy végeztünk? Bodor a lány öklöbe szorított kezét nézi.

Mély levegőt vesz, a zuhanyrózsát a feje fölé emeli. Hirtelen hideg, zsibbadó érzés az izmokban. Pár másodpercig bírja, aztán meleg víz. Kiszáll, megtörölközik, pizsama nélkül megy a hálószobába. A templom mellett talált kiadó szobát, bútorokat még nem vett, csak tévét és matracot. A sarokban szétdobált ruhák közt meglátja az igazolványát. Odalép, kinyitja. Nézi a komor képet, a fehér háttért, a mellette lévő számsort.

Másnap reggel találja meg a kisfiút. A víz kisodorta a partra, kék foltok, tátott száj, feldagadt mellkas. Leguggol, az arcra mered. Az orvos leteszi a táskáját a földre, kiroppantja a hátát. Ne nézzen a szemébe, nem fog tudni aludni! Én is így jártam, fél éve hívtak a vasúthoz, az a rohadt szétroncsolt lány azóta visszatér az álmaimban. Az orvos panaszkodni kezd, Bodor nem figyel. Lépteket hall a háta mögül, a rendőrök megérkeznek a szülőkkal. A fodrász előrelép, nézi a földön

fekvő fiát. Arca falfehér, egyet bólint, lehunyja a szemét. A férje Bodor mellé lép. Egyszer láttam, hogy azzal a kis kurvával verekednek a hídon! Bodor megfordul, a parton gyűlik a tömeg. A virágárus keresztet vet, a postás leveszi a sapkáját.

A hídon ül, mellette a lány, a gyárat nézik, a tornyok között lemenő napot. Bodor rágyújt. A nagymamádat nem zavarja, hogy ennyit csatangolsz egyedül? A lány grimaszol. Felőle bele is eshetnék a Tiszába! Bodor bólint. Még nyomoz, kérdezi a lány. Bodor mélyet szív, kifújja a füstöt. Már nem. Eldobja a csikket, végignézik, ahogy a vízbe esik.

Az intézet igazgatója egy szűk szobába kíséri, mosolyog, mindjárt hozzuk, magára hagyja. Bodor leül, a falat nézi. Reggel bement a hadnagy irodájába. Két hét szabadságot kért, aztán majd meglátja. A hadnagy hiába győzködte, kínálta vodkával is, Bodor szó nélkül otthagya.

Nyílik az ajtó, a lány lép be, leül az asztalhoz. Maga elé mered, nem köszön. Bodor felsóhajt. Jól vagy? A lány bólint. Bodor végigméri, kérdezni akar valamit, de nem szól. Pár pillanat csend, aztán a zsebébe nyúl, kavicsot vesz elő. A lényeg, hogy laposat válassz. Oldalra kell fordulni, terpeszbe állsz, úgy dobod el, mint a frizbit.

Az asztal közepére teszi a kavicsot.

HIDEG

Rónay a kövek közé szorult testet nézi, int a cigiző mentősöknek. Az egyik megvonja a vállát, kifújja a füstöt. Ne idegeskedjen, hölgyem, nem megy az sehova! Rónay megfordul, felmegy a tópart lépcsőjén. Társa a rendőrautó mellett telefonál, az arcán látszik, a munkaidő lejárt, ő már a kisujját sem fogja mozdítani. Rónay kinyitja a csomagtartót, kivieszi a csáklját.

A hidat nézi, aztán a felhőket. Mostanában visszatérő álma, hogy köd van a szobájában. Hunyorogva lépeget a szőnyegen, az ajtó felé megy, de nem találja. Rákeresett a neten, hogy mi lehet a jelentése, de csak zagyvaságokat talált. Nem néz a mentősökre, kihúzza a testet a partra, a hátára fordítja. Feldagadt mellkas, kékes bőr.

Másnap reggel az utcán sétál. Gyerekek hógolyóznak az iskolaudvaron, egy öregember sóhajtozva lapátol, az autók dugóban állnak. Rónay a fekete cipő orrát nézi. Ha jól számolja, tíz éve van szolgálatban. Esti járőrözés, papírmunka, helyszínelés, halottak. Az apját mindig zavarta a munkája, szívesebben látta volna kiszolgálóként egy kávézóban, könyvtárosként, vagy stewardessként mosolyogni a gazdag utasokra.

Benéz a házak ablakain, fenyőfák, tévék. Diákkorában színész akart lenni. Szemben a sötét nézőtérrel, gátlások nélkül. Több színészkurzust elvégzett, játszott pár előadáson is kisebb szerepekben. Az egyik órán találkozott Erdőssel. Az első kapcsolata. Beesett váll, szemüveg. Egyszer kapott tőle egy verset, de nem tetszett neki, túlzó jelzők, rimes sorok. Valamit a szeméről írt benne.

Zsebre vágja a kezét, felhúzza a vállát. Iskolás korában látott ilyen havat legutóbb. Az udvaron hógolyóztak, nevetve pörögtek a hóban. Az egyik felsős megfürdette az osztálytársukat, Bogdán szemüvege megrepedt, prüszkölve állt fel, mindenki kinevette. A csengő szakította meg a jelenetet, sorban állás, várakozás. Aztán kiáltás. Mindenki megfordult, Bogdán állt a sor végén, kezében egy kő, a földön a felsős. A hó véres volt. A tanárok mindenkit felzavartak a termekbe, a diákok izgatottan tolongtak az ablakban. Mentő jött, aztán pár perc múlva két rendőr. Kék egyenruha, sapka, öv, rajta gumibot és fegyver. Rónay akkor látott először rendőröket intézkedni.

Belép a kocsmá ajtaján. Zöld műanyagfenyő a sarokban, sárga lámpafény, üres asztalok. Lecsapkodja a havat a csizmájáról, a pulthoz lép, a szokásosat kéri. A kocsmáros bólint, vodkát tol elé. Az első riasztása óta iszik vodkát. Deák téri sikátor, egy részeg az öklével verte a fémkukát. Rónay szólította fel, álljon félre, emelje fel a kezét. Ahogy közelebb lépett, meglátta, hogy a férfi keze véres. Előkapta a fegyverét. Újabb felszólítás, a férfi megdermedt, hirtelen felugrott, felé rohant, Rónay nem bír mozdulni, a társa lépett be elé, kigáncsolta a férfit, a földre terítette. Rónay észbe kapott, segített megbilincselni. Remegő kézzel vezetett el az örsig.

Lehúzza a vodkát. Holnap kilép. Új munka, új élet, meg kell ünnepelni. Még egyet kér, lehúzza azt is, a meleg átjárja a testét. Pár pillanatig maga elé mered, aztán elköszön. A szemközti épületen reklámplakát, a városi színház hirdeti a havi műsort.

Az egyik előadás után jött össze Erdőssel. Elsétáltak az Erzsébet hídra, a korlátnak dőltek, nézték a Dunát. Előveszi a telefonját, Facebookon biztos fent van, kíváncsi, hogy bánt vele az idő. A hópelyhek ellepik a kijelzőt, belép az egyik fa alá. Megtalálja, mosolygós profilkép, szemüveg, ritkuló haj, feleség, két gyerek. Elteszi a telefont, elindul a híd felé.

Dugó, benzinszag, repedés a járdán. A korlátra könyököl, a jeges Dunát nézi. Fél évig voltak együtt. Készültek az érettségire, ugyanarra az egyetemre jelentkeztek, tervezték a közös jövőt. Aztán szakított Erdőssel. Már nem emlékszik, miért, talán ráunt. Egy héttel később belépett a rendőrségre.

Mély levegőt vesz, mozdulatlanul áll a hóesésben.

LÉPÉSSZÁMLÁLÓ

Umatham tanár úr három lépcsőfokot lép egyszerre. Még soha sem késett pályafutása során, mindig az elsők között lép be az egyetem rozsdás kapuján, biccent a portásnak, a hétvégi fradi meccsről kérdezi. De ma hat helyett hétkor kelt, kiugrott az ágyból, bepakolt a táskájába, a kocsiban jutott eszébe, nem is reggelizett. Leveszi a szemüvegét, letörli az izzadságot az orráról. Lifttel is mehetett volna, de megfogadja az orvosa tanácsát. Napi hétezer lépés! Az okosórát a lánya rendelte meg, postán küldte el, mellé üzenet. A vérnyomást is méri! Umatham fintorog, sosem volt problémája a vérnyomásával.

Belép a terembe, lecsapja a táskáját az asztalra, kiadja a tesztek az első sorba. Leül, nézi a hallgatókat. Az utolsó zárthelyi. Holnaptól jöhet az olvasás, a tanulmányok, talán operába is gyakrabban fog járni. A lányának még nem mondta el. A hétvégére áthívta vacsorázni, a kedvencét fogja főzni, gulyásleves, desszertnek palacsinta, utána bejelenti. Köhög, előveszi a kockás zsebkendőjét, megtörli a száját. A zajra az összes hallgató megrándul, egyikük feláll, kiviszi a tesztet, ettől a többiek is felbátorodnak, egymás után lépnek Umatham elé. Biccentés, mosoly, viszlát tanár úr.

Az udvaron pipázik. Az egyik professzora kínálta meg először. Pár szívás, és rögtön kibukik az emberből akár százezer karakter is! Az

orvosa azt tanácsolta, szokjon le. Umathum az elmúlt hónapokban gyakran járt a rendelőben, megszerette az orvost, vizsgálat után a fociról, vagy a napi politikáról beszélgettek. A kedvéért megpróbált leszokni a cigiről, de csak pár napig bírta. Dörög az ég. Umathum szereti az esőt, ha elered, bárhol legyen, mindig az ablakhoz lép, kinyitja, mélyet szippant az esőszagból.

Belép az irodájába, a kollégái tapssal fogadják. Mosoly, kézfogás, gratuláció. A rektor megveregeti a vállát. Hát ezt is megéltük! Borosüveget nyom a kezébe, felnevet, kivillannak a sárga fogai. Három hete a város díszpolgárává avatták Umathumot, a polgármester adta át a díjat, az is mosolygott, annak is sárga fogai voltak. Talán ahogy egyre feljebb lépeget az ember, kevesebb idő jut a fogmosásra. A lánya nem ment el az ünnepségre, azt írta, dolgozik. Lányát sosem érdekelték a tanulmányai, kamaszkorában, az egyik veszekedés után összegyűrte a jegyzeteit. A kollégák vigyorognak, aztán az egyik megszólal, fogadóórám lesz, egy másik helyesel, egy harmadik ebédelni akar menni. Elköszönnek, kimennek az ajtón. Umathum felemeli a bort, az üvegen tükröződő arcot nézi.

Az irodában járkal fel-alá. Villan az órája, hatezer lépés. Szeret sétálni, éjszakánként gyakran elmegy otthonról, csak ő és a csillagok, a fehér sávokon lépked az út közepén, oldalra emeli a kezét, azt képzeli, hogy egy pallón egyensúlyozik, alatta több száz méter mélység. Megáll, a könyvespolcot nézi. Magnó, füzetek, jegyzetek. Talán utoljára áll itt. Pedig ezután is bejöhet ide, nincs megtiltva, talán be is jön, megnézi, hogy mi változott, milyen nélküle. Leül a székbe, előveszi a tesztet, olvasás nélkül pipálgatja őket.

A folyosón ül, csak a takarítók maradtak az egyetemen. Az egyetem takarítói kedvelik Umathumot, gyakran megszólítja őket a folyosón, a katonaságról mesél, az első cikkeiről, vagy csak a világ dolgait vitatja meg velük. Az egyik takarító mosolyogva int, de Umathum nem viszonzza. A képeket nézi a falon. Volt professzorok, pár tanította is, öltöny, ősz haj, alul évszám. Az egyik hetven, a másik negyvennyolc, a harmadik nyolcvan évig élt. Umathum köhög, előveszi a zsebkendőt, megtörli a száját.

Villan az óra, lépésnek érzékelté a hirtelen mozdulatot. Felirat jelenik meg a kijelzőn, gratulálunk, a napi átlag sikeres teljesítése. Umathum az orvosra gondol. A legutóbbi vizsgálat után nem beszéltek a fociról,

az orvos mosolyogva kísérte ki, megveregette a vállát. A lépe számláló majd segít! Umatham csak vigyorgott, mint aki elhiszi, az használ bármit is.

Elteszi a véres zsebkendőt. A hétvégén talán ezt is elmondja a lányának.

Az ebéd
(145 x 160 cm, olaj, vászon)